

Limpach: de beeldvorming in zijn boek, *De brandende kampongs van Generaal Spoor, 2016*, en de werkelijkheid. (i.h.b. van Westerling en de Zuid-Celebes-affaire)

1. Limpach suggereert met de titel van zijn boek dat het optreden van de Nederlandse krijgsmacht was, het in brand steken van kampongs, in opdracht van Generaal Spoor. Feitelijk heeft hij die titel ontleend aan een uitlating van een reserve kapitein van de KL die zich eens uitte in die zin n.a.v. een voorval dat die officier had meegemaakt. (boek, p.15, 16). Zelfs uit Limpachs boek blijkt de onjuistheid van deze beeldvorming. In 2020 komt de compacte editie van zijn boek uit onder de titel, *Brandende kampongs*. In het interview in NRC, 3 juli 2020 zegt Limpach dat de uitgever verantwoordelijk is voor deze nieuwe titel.
2. In *Woord Vooraf* (p.13) schrijft Limpach dat in 2009 zijn promotieonderzoek op dat moment was, de Nederlandse extreme geweldspleging in de jaren van de dekolonisatie. In werkelijkheid was op dat moment de titel van dat onderzoek echter, *Die Niederlande und der Dekolonisierungskrieg in Indonesien 1945 – 1949*.
3. In *Woord Vooraf* (p.14) schrijft Limpach dat in zijn boek het commentaar en de opmerkingen gemaakt tijdens de verdediging van zijn dissertatie op september 2015, zijn verwerkt. De werkelijkheid is dat dit commentaar en deze opmerkingen tijdens die verdediging niet zijn gemaakt. De universiteit van Bern heeft dat op schrift bevestigd.
4. Limpach schrijft in zijn *Woord Vooraf* dat hij het extreme Nederlandse geweld in al zijn facetten in kaart wil brengen, het is niet representatief voor het militaire optreden als geheel, het is geen kruistocht, zo stelt hij. (p.15). De werkelijkheid is dat hij bewust heeft gezocht naar de donkere kanten van het optreden en het extreem geweld, omdat dit volgens hem nodig zou zijn om de complexe kwestie van het massageweld te belichten, toch een kruistocht derhalve. (pp. 779.780).
5. Limpach noemt de Zuid-Celebes-affaire de met afstand grootste Nederlandse massamoord (p.247). Er bestaat geen lijst met Nederlandse massamoorden waarop deze affaire bovenaan prijkt.
6. Limpach noemt de onafhankelijke deelstaat De Oost een marionettenstaat. (p.247) In werkelijkheid was sprake van een staat met een eigen parlement, een eigen regering en een eigen president, tot die in 1950 door het bewind van Soekarno met geweld werd opgeheven. De term 'marionettenstaat' is een propagandistische uitlating van Soekarno.
7. Limpach schrijft dat vrijwel overal op Zuid-Celebes een krachtige politieke beweging actief was, terwijl tegelijkertijd de traditionele vorsten en de bevolking verdeeld waren. (p.250) In werkelijkheid was sprake van gewapende infiltratie vanuit Java, georganiseerd door het bewind van Soekarno & Hatta, met generaal Soedirman, om een gewelddadige revolutie met behulp van 'rood-witte-terreur' te realiseren.
8. Limpach schrijft, met een beroep op IJzereef, dat de Nederlanders bij het ondertekenen van een intentieverklaring met de vorsten van Zuid-Celebes vergaande *concessie deden*. (p.251) IJzereef schrijft echter dat er sprake was van een *grote bereidheid tot concessies*.
9. Met een beroep op IJzereef schrijft Limpach dat de intentieverklaring van de edellieden op Zuid-Celebes, die het Nederlandse gezag zouden erkennen, niets voorstelde en onder Australische druk onvrijwillig was afgegeven (p.252) IJzereef schrijft echter iets geheel anders, namelijk dat een minderheid van de vorsten principieel voor oppositie tegen Nederland koos.
10. Limpach schrijft dat zonder bewijs wordt beweerd dat het PNI (Partij National Indonesia)-lidmaatschap een vrijgeleide zou vormen voor terreur tegen burgers. (p.254) In werkelijkheid bewijzen IJzereef en mr. B.J. Lambers, vertegenwoordiger van de procureur-generaal op Zuid-Celebes, dat dit wel het geval was. In het privéarchief van Lambers worden in de brief van 29 augustus 1946 de bedragen genoemd waarvoor een PNI-lidmaatschap werd verhandeld en als vrijgeleide kon dienen.
11. Limpach schrijft dat door het uitspelen door Nederland van een lokaas of ethische kaart deelstaat de Oost tot stand zou zijn gekomen. (p.255)

In werkelijkheid is die deelstaat tot stand gekomen tijdens een tweetal conferenties (Malino en Bali) waar alle bevolkingsgroepen aan deelnamen, ook vertegenwoordigers van de geproclameerde republiek.

12. Limpach schrijft dat vanuit Batavia richting Zuid-Celebes sprake was van een compromisloze koloniale politiek die de democratische principes met voeten trad. Daardoor zou de tegenpartij gedesillusioneerd raken en het geweld hebben geïntensifieerd. (p.256)
In werkelijkheid was sprake van een democratisch proces dat leidde tot de onafhankelijke deelstaat De Oost en was het geweld en de terreur daartegen vanuit Java georganiseerd. (zie punt 7.)
13. Limpach schrijft dat Lambers tijdelijk zijn politieke standpunt zou hebben veranderd over de Indonesische vrijheidsstrijd. (p.257)
In werkelijkheid veranderde Lambers zijn standpunt helemaal niet. Hij noemde de vanuit Java (Soekarno & Hatta & Soedirman) veroorzaakte gewelddadige revolutie 'rood-witte-terreur'.
14. Limpach noemt procureur-generaal H.J. Felderhof rechts-conservatief en autoritair. Hij onderbouwt dit niet. (p.258)
P.J. Koets, destijds directeur van het kabinet van Van Mook noemt deze man, een eerlijke, onbaatzuchtige en bovenal rechtvaardige man. Een loyale ambtenaar: vermoedelijk ARP, jurist en dus formeel. (Verklaring d.d. 14 juli 1982 in het archief-IJzereef.)
14. Limpach schrijft dat De Moor zou hebben geschreven dat Westerling *nietsonziend* was. (p.258)
De Moor schrijft dat Westerling iemand was die *harde klappen durft geven, als het moet*.
15. Limpach schrijft dat in Zuid-Celebes massageweld tot koloniaal beleid werd verheven. (p. 265)
In werkelijkheid werd de onafhankelijkheid van de deelstaat De Oost als beleid gevoerd.
16. Limpach schrijft dat de terreur toenam door het optreden van Nederland. (p.322)
De onderzoekers Van Rij/Stam schrijven in hun rapport (1954) het tegendeel, Nederland reageerde op de terreur van de tegenstanders.
17. Limpach schrijft dat de commissie-Enthoven (1948) geen aandacht zou hebben besteed aan het geweld aan Nederlandse zijde.
De werkelijkheid is dat in dat rapport daaraan wel aandacht wordt besteed.
18. Limpach schrijft dat de commissie Van Rij/Stam (1954) uniek is en kundig werk heeft geleverd. Deze onderzoekers prijzen het onderzoek van de commissie-Enthoven (1948)
Limpach daarentegen schrijft, zonder onderbouwing, dat de commissie-Enthoven een eenzijdig rapport heeft gemaakt. Limpach is tegenstrijdig op dit punt.
19. Limpach gaat ervan uit dat op 17 augustus 1945 een soevereine staat Indonesië bestaat en functioneert.
Pas vanaf 27 december 1949 was sprake van de soevereine staat de Verenigde Staten van Indonesië.
20. Limpach noemt het Depot Speciale Troepen onder leiding van Westerling 'de doodseskaders'. (p.270)
In werkelijkheid was sprake van een speciaal voor contraguerrilla getrainde eenheid van het Nederlandse leger, die gedisciplineerd optrad (rapport commissie Van Rij/Stam) in opdracht van de Nederlands-Indische regering i.o.m. de Commissie-Generaal (voorpost van de Nederlandse regering in Den Haag in Nederlands-Indië).
21. Limpach noemt de boeken, Mijn Mémoires, Westerling, en Westerling De Eenling, twee op kritiekloze-heroïsche toon geschreven, of opgetekende boeken met mémoires. (p.321)
In werkelijkheid gaat het om twee boeken waarin Westerling zijn optreden beschrijft vanuit zijn eigen invalshoek en die van de Franse historicus Dominique Venner, eindredactie Felix Thijssen. Limpach geeft voor zijn standpunt geen onderbouwing.

22. Limpach schrijft dat Westerling zonder duidelijk geformuleerde opdracht kon handelen. (p.270).
In werkelijkheid was sprake van een duidelijk geformuleerde opdracht op het hoogste niveau en een operatieplan dat de goedkeuring had van de lokale Nederlandse commandant, kolonel H.J. de Vries.
23. Limpach schrijft dat de militairen van het Depot Speciale Troepen zich bedienden van extreme methoden van welke aard ook. (p.271)
In werkelijkheid zuiverden zij onder leiding van Westerling de kampongs van schuldigen aan de 'rood-witte-terreur', door een kampong te omsingelen, mannen te scheiden van vrouwen en kinderen. De laatsten werd geen haar gekrenkt en de schuldigen aan 'rood-witte-terreur' werden ter plaatse geëxecuteerd.
24. Limpach schrijft dat Westerling een uiterst rigoureuze methode ontwikkelde die in feite neerkwam op massamoord. (p.272)
In werkelijkheid prezen de onderzoekers Van Rij/Stam (1954) Westerling voor zijn beheerste optreden en noemden zij zijn methode een plechtige methode die diepe indruk op de bevolking maakte.
Procureur-generaal H.J. Felderhof duidde die methode aan als 'een noodzakelijke militaire actie gegrond in het noodrecht'.
25. Volgens Limpach is standrecht en noodrecht ongeveer hetzelfde.
Standrecht is het ter plaatse executeren van een tegenstander in een guerrilla-conraguerrilla context. Noodrecht is een juridische categorie die duidt op het toepasselijke recht in een noodsituatie (Staat van oorlog en beleg).
26. Limpach schrijft dat al na de eerste vier zuiveringen van Westeling en zijn elite groep duidelijk werd dat ze gepaard gingen met een hoge mate van willekeur, wreedheid en intimidatie. (p.276)
In werkelijkheid prees Lambers (30 december 1946) het optreden van Westerling na deze eerste vier zuiveringen. Eerder werd het optreden van Westerling besproken en geëvalueerd in een bijeenkomst van Lokale en Nederlandse gezagsdragers die hem prezen en instemden met zijn optreden (vergadering d.d. 27 december 1946).
27. Limpach schrijft dat de bevolking voor Westerling koos omdat hij nog meedogenlozer optrad dan de 'rood-witte-terroristen'.
In werkelijkheid werd de methode van Westerling gekenmerkt door evenwicht, rechtvaardigheid en executie van schuldigen ter plaatse, zonder martelingen. (zie punt 24)
28. Volgens Limpach was Westerling een avonturier, die nauwelijks weet had van de Indonesische geschiedenis of cultuur. (p.271, 273)
Westerling was een KNIL-officier die een opleiding als commando, in het man tegen man gevecht en in conraguerrilla situaties had gevolgd. Hij is door verscheiden bronnen geprezen om zijn kennis van de lokale cultuur en sprak in korte tijd Maleis.
29. Volgens Limpach zou Westerling op simplistische wijze de complexe Indonesische revolutie hebben gereduceerd tot lokale terreur.
Uit de beide boeken van Westerling en de getuigenissen van o.a. Lambers blijkt het tegendeel.
30. Limpach schrijft dat de massale steun van de lokale bevolking voor Westerling aan anderen moet worden toegeschreven. (p.277)
In werkelijkheid was die massale steun inderdaad veroorzaakt door het optreden van Westerling en zijn invoelingsvermogen wat de lokale bevolking bezighield. Volgens de onderzoekers Van Rij/Stam (1954, p.26) voelde de bevolking in hem een man aan, die het volk begreep en het beste er voor zocht.
31. Limpach schrijft dat de methode van Westerling er vooral op gericht was de bevolking te dwingen het Nederlands bewind te ondersteunen. (p.278)
De werkelijkheid was geheel anders, namelijk een einde maken aan de ' rood-witte terreur (punten 24 e.v. hierboven).

32. Limpach schuift het doodschieten van 18 gevangenen in de schoenen van Westerling op basis van de getuigenis van Mappasolong, controleur B.B. te Takalar.
De commissie Van Rij/Stam vindt de getuigenis van deze Mappasolong niet betrouwbaar en volgt die niet.
33. Limpach schrijft dat Westerling B.B.-ambtenaar Van der Wal om 12 gevangenen heeft gevraagd en die vervolgens zou hebben doodgeschoten.
Uit het rapport van de commissie Van Rij/Stam staat niet dat Westerling daarom heeft gevraagd. (p.24)
34. Limpach: Westerling de eigengereide uitvinder van de methode=Westerling in Zuid-Celebes, die feitelijk neerkwam op massamoord. (p.310)
De onderzoekers Van Rij/Stam (1954): Westerling een goed commandant die zijn troep in de hand hield, kalm, wel overlegend en met een groot gevoel voor rechtvaardigheid: een uitstekend en betrouwbaar compagniescommandant. (p.9)
35. Limpach: de eigengereide houwdegen Westeling... met extreem geweld en met enkele paternalistische toespraken tot de bevolking. (p.319)
De onderzoekers Van Rij/Stam (1954): een groot deel van de invloed van kapitein Westerling moet worden verklaard uit het feit, dat hij Islamiet is en dus in zeker opzicht eensgeestes met het overgrote deel der bevolking in Zuid-Celebes. Verder uit zijn Oosterse mentaliteit en zijn simpel, tot het hart der bevolking sprekend, rechtvaardigheidsgevoel. De bevolking voelde in hem een man aan, die het volk begreep en er het beste voor zocht. (p.26)
36. Limpach: de methode-Westerling was er vooral op gericht de bevolking te dwingen het Nederlandse bewind te ondersteunen. (p.278)
Mr. B.J. Lambers: deze officier..., is doordrongen van de noodzaak van bescherming van de bevolking tegen de ondraaglijke terreur. (30 december 1946)
37. Limpach: Westerling de begenadigde en telegenieke poseur. (p.321)
De onderzoekers Van Rij/Stam hadden de indruk gekregen van de persoon Westerling dat het hem inderdaad er om te doen was, in het belang van de bevolking werkzaam te zijn, door orde en rust te herstellen en naar rechtvaardige regelen de ernstige misdadigers te treffen. (p.20) Dat de kapitein Westerling een goede discipline handhaafde, wordt door vele verklaringen, en door de feiten gestaafd. (p.22)
38. Limpach schrijft dat Westerling doelbewust de commissie-Enthoven (1948) op het verkeerde spoor zette. (p.312) Hij beroept zich op een brief van Westerling aan kolonel H.J. de Vries d.d. 21 april 1947.
Deze bewering van Limpach staat niet in die brief.
39. Limpach schrijft dat hij uit de brief van Lambers d.d.7 augustus 1947 citeert.(p 283)
Limpach heeft in dat aan Lambers toegeschreven citaat echter de zinsnede '*van de sterke verzetsbeweging*' ingelast en het woord *terreur* tussen aanhalingstekens geplaatst, terwijl Lambers dat niet deed. Daardoor geeft hij een compleet verkeerde voorstelling van zaken.
40. Limpach schrijft dat het politieke karakter van de rood witte terreur zou blijken uit: het vermoorden van een man die met Nederlandse militairen had gesproken, van personen die werkelijk of vermeend voedsel aan Nederlanders verkochten, van een dochter van iemand die bij de politie werkte en van iemand die boter had gegeten. (p.268)
De commissie-Enthoven(1948) stelde echter vast dat er geen sprake was van een behoorlijke verzetsbeweging, zij heeft het over terroristen en volkomen intimidatie.
41. Limpach probeert de bevestigende verklaring van de later gesneuvelde 'extremist' Jan Soeroto, dat er sprake was van het apolitieke karakter van de extreme terreur, te ontzenuwen, door te suggereren dat er iets misgegaan is bij de ondervraging van Soeroto.
In werkelijkheid legt Limpach geen enkel feit op tafel dat deze suggestie bevestigt.
42. Limpach schrijft dat het Nederlandse beleid gericht was op herstel van de koloniale heerschappij met repressieve politieke plannen.
In werkelijkheid was de politiek in Zuid-Celebes gericht op het stichten van de onafhankelijke deelstaat De Oost, hetgeen succes had.

43. Limpach noemt het telegram van procureur-generaal mr. H.J. Felderhof d.d. 6 januari 1947 een noodlottig telegram die massaslachtingen heeft gekwalificeerd als 'militaire actie'. In werkelijkheid kwalificeerde Felderhof de contraguerrilla-actie van Westerling als een noodzakelijke militaire actie gegrond in het noodrecht. De aanvankelijk voor Zuid Celebes opgeheven Staat van Oorlog en Beleg was voor bepaalde gebieden opnieuw afgekondigd.
44. Limpach beweert dat de term 'militaire actie' als dekmantel is gebruikt. De werkelijkheid is dat sprake is geweest van een contraguerrilla actie tijdens een noodsituatie waarbij het staatsnoodrecht toepasselijk was.
45. Limpach beweert dat de Nederlandse terreur de Indonesische terreur moest overtreffen om de bevolking te dwingen de kant van de koloniale mogendheid te kiezen. Hij zegt zich te baseren op een citaat van Westerling. (p.284)
In werkelijkheid citeert Limpach een deel van hetgeen Westerling opmerkt, waardoor hij een verkeerde voorstelling van zaken voorspiegelt.
46. Limpach geeft als verklaring voor de positieve beschrijving door de onderzoekers Van Rij/Stam van het optreden van Westerling: diens ruwe charme, indrukwekkende postuur, optimisme, zijn presentatie, zijn eenvoudige rechtsgevoel, zijn charisma. (p.323)
Limpach noemt geen enkele bron voor deze psychoanalytische beschrijving van Westerling. Hij diskwalificeert en passant deze beide onderzoekers die hij eerder prees om hun unieke en kundige onderzoek.
47. Limpach schrijft dat in het advies van Belinfante een verwijzing zou staan naar *talrijke internationale rechtsgeleerden en vakliteratuur*. (p. 317)
In dat advies staan echter slechts drie namen, één citaat, zonder aan te geven uit welk boek dat komt.
48. Limpach beweert dat Belinfante onverbiddelijk afrekende met de opvatting van Felderhof.(p.317)
Er blijkt dat er sprake is van een verschil van juridische beoordeling van het optreden van Westerling en het Depot Speciale troepen.
49. Limpach gebruikt in zijn analyse van Westerling en de Zuid-Celebes-affaire de volgende terminologie:
massamoord, massaslachting, bloedbaden, massageweld, moreel verval, over lijken gaan, collectief exces, moordpartij, de militaire, bestuurlijke en justitiële autoriteiten gooiden willens en wetens de principes van de rechtsstaat overboord en verhieven met andere woorden massageweld tot machtsinstrument en tot koloniaal beleid, bewuste struisvogelpolitiek, marionettenstaat Oost-Indonesië, extreem geweld, doodseskaders, opportunistische autoriteiten in Batavia en Makassar, spitsvondig militair, juridisch en politiek institutioneel kader, de rekbare en vage dekmantel van 'militaire actie', relatief kritiekloze onderzoek van de commissie-Enthoven en moordzuchtige mannen van Westerling.
In geen van de onderzoeksrapporten komen deze formuleringen echter voor. Dit zijn allemaal kwalificaties van Limpach zelf.
50. Limpach stelt dat het optreden op Zuid-Celebes waarschijnlijk tot verharding en het opschroeven van het geweld elders heeft geleid.
Limpach voert hiervoor geen bron noch feiten op en poneert alleen een veronderstelling.

Mr. Bauke Geersing, auteur van, Kapitein Westerling en de Zuid-Celebes-Affaire (1946 – 1947) – Mythe en werkelijkheid, 2019.